

Kniha Daniel – číslo sedmdesát pět

Prorocké paralely: od Izajášova poselství k novodobým zjevením

Jeff Pippenger

2024-02-08

Když Izajáš předkládá poselství znázorněné šedesáti pěti lety (kapitola sedmá, verš osm) bezbožnému vůdci Jeruzaléma, činí tak u „valchářova pole“ a na „konci vodovodu horního rybníka“ v roce 742 př. Kr. Rok 742 př. Kr. představuje rok 1863, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem. Vzpouza roku 1863 pak představuje nedělní zákon ve Spojených státech, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci počátkem nějaké věci. Rok 1863 byl počátkem právně registrované laodicejské adventistické církve a tato církev je při „velkém zemetřesení“ nedělního zákona ponechána zpusťšená. Jak by mohla korporace, která je právně spravována státem (nikoli naopak, kdy církev ovládá stát), nadále zachovávat sobotu sedmého dne v době, kdy tatáž vláda právně zakazuje bohoslužbu v sedmý den?

Na počátku i na konci Kristovy služby očistil chrám. Při prvním očištění chrámu Kristus označil, že vůdcové učinili z „domu jeho Otce“ peleš lotrovskou, avšak při posledním očištění chrámu označil, že „jejich dům“ jim zůstává pustý. Starověký Izrael je obrazem moderního Izraele. Na počátku adventismu vztyčil a očistil milleritský chrám, avšak při závěrečném očištění, očištění sto čtyřiceti čtyř tisíc, je laodicejský adventismus vyvržen z Jeho úst a „jejich dům“ je pak zanechán pustý.

Izajáš je u valchářova pole, když se střetává s králem Achazem. Valchářovo pole představuje očištění vykonané Poslem smlouvy, který náhle přichází do svého chrámu a očišťuje syny Léviho jako „valchářským mýdlem“. Toto očištění bylo vykonáno na počátku adventismu a je vykonáno znovu na konci.

Hle, posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení: hle, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu? A kdo ob stojí, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako bělidlo valchářů. Usedne jako tavič a čistič stříbra; očistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma Hospodinu příjemná jako za dnů dávných a jako v letech pradávných. Malachiáš 3,1–4.

Izajáš se setkává s Achazem se znamením svého syna, jehož jméno symbolizuje, že v posledních dnech „se navrátí ostatek“. Ostatek jsou ti, kdo se „navracejí“. Izajáš se setkává s bezbožným králem Achazem v průběhu dějin očišťování chrámu, které započalo v milleritských dějinách roku 1844 a bylo přivedeno k závěru neposlušností roku 1863. V posledních dnech je tímto očišťováním historie zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Kdyby byli millerité následovali otevírající se Boží prozřetelnost, jež následovala po roce 1844, byli by to dílo dokončili.

„Kdyby adventisté po velikém zklamání roku 1844 pevně setrvali ve své víře a jednotně následovali dále v otevírající se Boží prozřetelnosti, přijali poselství třetího anděla a v moci Ducha svatého je hlásali světu, byli by spatřili Boží spásu, Pán by byl mocně působil spolu s jejich úsilím, dílo by bylo dokončeno a Kristus by již byl přišel, aby přijal svůj lid k jeho odměně. Ale v období pochybností a nejistoty, které následovalo po tomto zklamání, mnozí z adventních věřících se vzdali své víry.... Tak bylo dílo zdrženo a svět byl ponechán v temnotě. Kdyby se celé adventistické tělo sjednotilo na Božích příkázáních a víře Ježíšově, jak nesmírně odlišné by byly naše dějiny!“ Evangelism, 695.

Neschopnost „jednotně následovat rozvíjející se Boží prozřetelnost“ je do roku 1856 přivedla do laodicejského stavu a následná vzpoura roku 1863 znamenala počátek putování po poušti, jež bylo předobrazeno starověkým Izraelem, když neobstál ve své desáté a závěrečné zkoušce a byl pak odsouzen zemřít na poušti během následujících čtyřiceti let.

Izajášův syn poskytuje zaslíbení, že při závěrečném očištění chrámu v posledních dnech „ostatků se navrátí“. Jejich „návrát“ je znázorněn Jeremjášem, jemuž bylo zaslíbeno, že jestliže se „navrátí“, stane se Božím strážcem. Těch sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kdo se navrátili ze zklamání.

Ti, kteří patří ke sto čtyřiceti čtyřem tisícům, zakusili zklamání a očekávali svého Pána. V dějinách milleritského hnutí byli předobrazeni moudrými pannami a v počátečních i závěrečných dějinách jsou dvě hole spojeny v jeden národ během vylití Ducha svatého v době Půlnočního volání.

Bezbožný král Achaz představuje vedení Judy, které toto poselství uslyší, avšak odmítne poselství předložené Izajášem, a tím „klopýtnou a padnou, budou zlomeni, polapeni do léčky a zajati“. Jsou to ti, kdo „se doptávají těch, kteří mají důvěrné duchy, a čarodějů, kteří šeptají a mumlají“, což představuje zkušenost spiritualismu, již podléhají, když přijímají mocné blouznění z 2.

Tesalonickým. Achazovo odmítnutí Izajášova poselství v roce 742 př. Kr. se shoduje s rokem 1863, kdy bylo odmítnuto Millerovo poselství. Izajáš je předobrazem Millera a poselství jak Izajáše, tak Millera bylo založeno na „sedmi časech“, jejichž kotevní bod se nachází v osmém verši sedmé kapitoly Izajáše. Millerův syn (Izajášův syn) představuje elijášské hnutí, které přichází v posledních dnech.

Výrok proti Achazovi za jeho odmítnutí zahrnoval předpověď, že bude podroben králi severu, jímž je v posledních dnech trojnásobné spojení novodobého Říma, nad nímž vládne papežství.

I znovu ke mně promluvil Hospodin řka: Protože tento lid zavrhuje vody Šiloach, které plynou tiše, a raduje se z Recína a syna Remaliášova, proto aj, hle, Pán přivede na ně vody Řeky, mocné a hojné, totiž krále asyrského a všecku jeho slávu; a vystoupí nade všechna svá koryta a přeteče přes všechny své břehy. A potáhne Judou; rozvodní se a převalí se, dosáhne až k šíji; a rozepětí jeho křídel naplní šířku tvé země, ó Immanueli. Izajáš 8:5–8.

Izajáš se setkal s bezbožným králem Achazem u konce struhy horního rybníka, a ačkoli mezi biblickými historiky a archeology panuje nejistota, zda horní rybník byl totožný s rybníkem Siloe v době Kristově, souvislost Izajášova proroctví odstraňuje veškerou pochybnost, neboť Izajáš uvádí, že král severu měl přijít na Achaze, protože zavrhl vody Šiloachu, které plynou tiše. „Šiloach“ je starozákonním označením pro „Siloe“ v Novém zákoně.

Bylo to u rybníka Siloe, kde Ježíš uzdravil slepého muže, a bezbožný král Achaz představuje slepé laodicejské vedení, jak v roce 1863, tak při brzy přicházejícím nedělním zákonu, které odmítá být uzdraveno. „Šiloach“ i „Siloe“ obojí znamená „poslaný“ a poselství bylo posláno od Otce k Synu, který je pak svěřil Gabrielovi a svatým andělům, aby je předali Izajášovi, jenž přinesl poselství „poslané“ z nebe slepému laodicejskému vůdci.

Potrubí z horní nádrže, kde Izajáš předložil poselství, představuje místo, jímž je dešť Ducha svatého přiváděn k Božímu lidu, jak to rovněž znázorňují zlaté trubice ve vidění Zachariáše nebo žebřík z Jákobova snu.

„To, co pro nás Bůh připravil, je znázorněno v Zachariášovi, kapitolách 3 a 4, a 4,12–14: ‚I odpověděl jsem opět a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice vylévají ze sebe zlatý olej? A on mi odpověděl a řekl: Což nevíš, co to je? I řekl jsem: Ne, můj Pane. Tedy řekl: To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země.‘“

„Pán oplývá prostředky. Nemá nedostatek možností. Je to pro náš nedostatek víry, naši světskost, naše laciné řeči, naši nevěru, projevující se v našem hovoru, že se kolem nás stahují temné stíny. Kristus není zjevován slovem ani povahou jako Ten, který je veskrze žádoucí a nejpřednější nad deset tisíc. Když se duše spokojuje s tím, že se povznáší k marnosti, Duch Páně pro ni může vykonat jen málo. Náš krátkozraký zrak spatřuje stín, ale nemůže vidět slávu za ním. Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň, který se snaží vytrhnout a hnát se přes tvář celé země, nesouc zkázu a smrt ve své stopě.“

„Budeme spát na samém prahu věčného světa? Budeme otupělí a chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na nohy a žil. Potřebujeme vidět, že cesta je úzká a brána těsná. Když však projdeme těsnou branou, její šíře je bez hranic.“ Manuscript Releases, svazek 20, 216, 217.

„Zlatý olej“ jsou poselství Božího Ducha, která sestupují z horní nádrže skrze potrubí, jímž jsou dvě zlaté trubice, totiž dva svědkové Bible a Ducha prorocství, anebo Starý a Nový zákon, anebo zákon a proroci, anebo Mojžíš a Eliáš.

„Pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, jež bylo kdysi dáno satanovi jako zakrývacímu cherubovi. Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících jeho trůn udržuje Pán stále spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, kterou Bůh trvale zásobuje lampy věřících, aby neblikaly a neuhaslly. Kdyby tento svatý olej nebyl v poselstvích Božího Ducha vyléván z nebe, měly by nástroje zla nad lidmi úplnou moc.“

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by chtěl vlévat do našich duší, aby byl sdělován těm, kdo jsou ve tmě. Až zazní volání: ‚Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kteří nepřijali svatý olej, kteří nechovali milost Kristovu ve svých srdcích, shledají, stejně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc získat olej a jejich životy ztroskotají. Jestliže je však proseno o Ducha svatého Božího, jestliže úpěnlivě voláme, jako volal Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ láska Boží bude vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude sdělován zlatý olej. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných

paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

Poselství, které Achaz odmítal, bylo poselstvím Půlnočního volání, jež by vyvrcholilo druhým příchodem Krista, kdyby bylo vedení Laodiceje přijalo poselství Laodiceji, které jim bylo v roce 1856 „posláno“. Toto poselství by pak zesílilo v mocné volání a Boží lid by byl dokončil dílo a spočinul v pokoji. Místo toho se však navrátili ke zvratku, z něhož byli vysvobozeni.

Izajáš a Achaz jsou představeni tak, že se nacházejí v procesu očišťování na poli bělidlaře, který uskutečňuje Posel smlouvy ve třetí kapitole Malachiáše. Jsou symbolicky umístěni tam, kde je ve vidění Zachariášově vyléván „olej“ (poselství), a v posledních dnech je Izajášovo poselství Achazovi poselstvím islámu třetího Běda; je poselstvím skryté historie sedmi hromů; je poselstvím, že osmý je ze sedmi; je poselstvím vinice; je poselstvím „Pravdy“, což jsou všechno prvky Zjevení Ježíše Krista, které v posledních dnech působí očištění znázorněné polem bělidlaře.

Bylo a je to také poselství „sedmi časů“, které se mění z Millerova základního kamene v úhelný kámen, neboť to byla první pravda, a proto musí být i poslední pravdou. Rok 1863 označil završení procesu očišťování, který započal příchodem třetího anděla dne 22. října 1844 a nakonec dospěl ke světlu „sedmi časů“ v roce 1856. Roku 1844 světlo dvou tisíc tří set let označilo počátek, který vedl ke konci označenému dvěma tisíci pěti sty dvaceti lety. Laodicejská slepota však na počátku i na konci odmítá spatřit vztah obou vidění. Rok 1863 představuje završení procesu očišťování, k němuž dochází vždy, když je nějaké poselství odpečetěno, a poselství třetího anděla bylo odpečetěno dne 22. října 1844.

Světlo třetího anděla, které bylo rozpečetěno roku 1844, nebylo jedinečným světlem; bylo tím, co sestra Whiteová označuje jako „postupující světlo třetího anděla“. Postupující světlo třetího anděla započalo roku 1844 a pokračuje v postupu až do uzavření doby milosti, avšak když se poprvé objevilo a když nakonec dospěje ke svému závěru, existuje určité zkušební období třetího anděla. Tato zkušební období, na počátku i na konci, také představují zkušební proces, který Daniel vyjadřuje jako „rozmnožení poznání“ a který je rovněž postupujícím světlem třetího anděla.

Proces zkoušky na počátku začal roku 1844 a postupující světlo rostlo v poznání, až dospělo ke svému závěru roku 1856. Počáteční světlo i závěrečné světlo období zkoušky představují dvě vidění v osmé kapitole Danielovy knihy, ve verších třináctém a čtrnáctém, která představují základ a ústřední pilíř adventismu.

Doba zkoušky prvního anděla začala 11. srpna 1840 a skončila při prvním zklamání 19. dubna 1844. Poté začala doba zkoušky druhého anděla a trvala až do 22. října 1844. V tom okamžiku přišel třetí anděl a doba zkoušky třetího anděla pokračovala, dokud laodicejský adventismus v roce 1863 neodmítl světlo třetího anděla.

Období zkoušky třetího anděla pro milleritský adventismus mělo svůj počátek i svůj konec a počátek i konec musejí představovat tutéž věc, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem. Otevřením postupujícího světla třetího anděla bylo světlo zjevení (vidění „mareh“) čtrnáctého verše osmé kapitoly Danielovy knihy. Zakončením postupujícího světla

třetího anděla bylo světlo pošlapání svatyně a zástupu (vidění „chazon“) třináctého verše. Tato dvě vidění jsou prorocky vzájemně propletena.

I dáš zaznít troubení beraním rohem jubilejním desátého dne sedmého měsíce; v den smíření dáte zaznít beranímu rohu po celé své zemi. Leviticus 25,9.

Polnice, na niž se mělo troubit v Den smíření, jímž byl 22. říjen 1844, byla polnicí jubilejní, která představuje posvátný cyklus sedmi let, jenž se rovná dvěma tisícům pěti stům dvaceti dnům. Pán zamýšlel uvést starověký Izrael přímo do zaslíbené země, avšak jejich vzpoura tomu zabránila. Pán zamýšlel uvést novodobý Izrael přímo do zaslíbené země, avšak vzpoura tomu zabránila. Kdyby byl novodobý Izrael poslušen postupujícího světla třetího anděla, byli by varovali svět a Pán by se byl navrátil již před více než sto lety.

Aby k tomu mohlo dojít, musel by Pán mezi millerity vykonat proměnu, a tato proměna je v Písmu označena jako tajemství Boží. Kdyby adventismus následoval postupující světlo třetího anděla, tehdy by polnice Jubilea zněla nepřetržitě až do samého konce, neboť právě ve dnech, kdy zaznívá sedmá polnice, je dokonáno tajemství Boží. Ve Zjevení desáté kapitoly začala tato polnice, která je polnicí Jubilea a zároveň polnicí třetího anděla, znít 22. října 1844.

A anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísáhl při tom, který žije na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, i zemi i to, co je na ní, i moře i to, co je v něm, že času již více nebude; ale ve dnech hlasu sedmého anděla, až začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak to oznámil svým služebníkům prorokům. Zjevení 10,5–7.

Zkoušející proces očišťování, který započal 22. října 1844 a jenž byl postupujícím světlem třetího anděla, začal světlem Daniela 8,14 a skončil světlem Daniela 8,13. Začal odpovědí verše 14 a skončil otázkou verše 13.

Těch devatenáct let bylo předobrazeno příchodem Izajášova výstražného poselství k Achazovi, králi doslovného Judy, během občanské války mezi severem a jihem. Těch devatenáct let skončilo tím, že král severu odvedl Izrael do zajetí. Těch devatenáct let předobrazovalo příchod třetího anděla v roce 1844 až po vzpouru roku 1863. Postupující světlo třetího anděla bylo znázorněno Izajášovým poselstvím.

Odmítnutí onoho postupujícího světla přivodilo konec mileritského hnutí a v oné době zkoušky se filadelfské mileritské hnutí proměnilo v církev laodicejskou. Devatenáct let, která začala v roce 742 př. Kr., a devatenáct let, která začala v roce 1844, obojí představují proces zkoušky a očišťování v posledních dnech, totiž závěrečnou dobu zkoušky postupujícího světla třetího anděla.

V tomto závěrečném procesu zkoušky bude tajemství Boží dokonáno. Těch sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří očekávají, navracejí se a jsou zapečetěni.

Zavaž svědectví, zapečet' zákon mezi mými učedníky. A já budu očekávat Hospodina, který skrývá svou tvář před domem Jákobovým, a budu na něho hledět. Hle, já i děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli za znamení a divy od Hospodina zástupů, který přebývá na hoře Sijón. Izajáš 8,16–18.

Závěrečné období zkoušky postupujícího světla třetího anděla v posledních dnech začalo tam, kde začalo počáteční období zkoušky. Začalo tehdy, když Ježíš pozvedl svou ruku k nebi a prohlásil, „že již nebude času více.“ K tomuto prohlášení došlo 22. října 1844, když sedmá polnice oznámila jubilejní rok při završení posvátného cyklu sedmi. Cyklus sedmi let, opakovaný sedmkrát, činil doslova čtyřicet devět let neboli dva tisíce pět set dvacet dní.

Rok 1989 označuje „čas konce“ v hnutí sto čtyřiačtyřiceti tisíc a rok 1989 označuje završení sta dvaceti šesti let, která začala odbojem roku 1863. Hnutí sto čtyřiačtyřiceti tisíc započalo v „čase konce“ se symbolem „sedmi časů“, neboť sto dvacet šest je desátkem z tisíce dvou set šedesáti, což je pak polovina dvou tisíc pěti set dvaceti.

Ježíš vždy představuje konec nějaké věci počátkem nějaké věci a počátek hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc byl označen symbolem „sedmi časů“, právě tak jako je tomu na konci tohoto hnutí. Dny troubení sedmého anděla, kdy je dokonáno tajemství Boží, začaly na závěr „tři a půl“ dnů ze zjevení, kapitoly jedenácté. Sedmá trouba, která je také třetím Běda, zazněla svůj druhý tón 7. října 2023 a tajemství Boží se nyní dokonává, jak „oznámil svým služebníkům prorokům“. Konec hnutí je označen symbolem „sedmi časů“, stejně jako jím byl označen počátek téhož hnutí.

V době konce roku 1798 skončilo „sedm časů“ Božího rozhořčení proti severnímu království a na konci hnutí mileritů znamenalo odmítnutí pravd spojených se „sedmi časy“ vzpouru roku 1863. Ježíš vždy znázorňuje konec jedné věci začátkem jiné věci a hnutí prvního anděla (milerité) znázorňuje hnutí třetího anděla (sto čtyřicet čtyři tisíc). Obě hnutí začínají „sedmi časy“ a jimi také končí. Tyto věci si nemůžete vymyslet.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Ti, kdo zastávají odpovědná postavení, se nemají přiklánět k požitkářským a okázalým zásadám světa, neboť si to nemohou dovolit; a i kdyby si to dovolit mohli, zásady podobné Kristu by to nedovolily. Je třeba poskytovat mnohé vyučování. ‚Koho bude učit poznání? a komu dá porozumět nauce? Těm, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu.‘ Tak má být slovo Hospodinovo trpělivě předkládáno dětem a rodiči, kteří věří slovu Božímu, jim má být stále stavěno před oči. ‚Neboť koktavými rty a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto je odpočinutí, v němž můžete dát odpočinout unavenému; a toto je občerstvení; ale nechtěli slyšet. I bylo jim slovo Hospodinovo: příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni a polapeni v osidlo a zajati.‘ Proč? — protože nedbali slova Hospodinova, které k nim přišlo.“

„To znamená ty, kteří nepřijali poučení, nýbrž pěstovali svou vlastní moudrost a rozhodli se jednat sami podle svých vlastních představ. Těmto Pán dává zkoušku, aby buď zaujali své místo a následovali Jeho radu, anebo odmítli a jednali podle svých vlastních představ; a pak je Pán ponechá jistému výsledku. Ve všech našich cestách, ve veškeré naší službě Bohu, k nám mluví: ‚Dej mi své srdce.‘ To, co Bůh chce, je poddajný, učenlivý duch. To, co dává modlitbě její vznešenost, je skutečnost, že vychází z milujícího, poslušného srdce.“

„Bůh od svého lidu vyžaduje určité věci; řeknou-li: Neodevzdám své srdce, abych tuto věc učinil, Pán je ponechá, aby pokračovali ve svém domněle moudrém úsudku bez nebeské moudrosti, dokud se nenaplní toto Písmo [Izajáš 28,13]. Nemáte říkat: Budu následovat vedení Páně až do určitého bodu, který je v souladu s mým úsudkem, a pak se pevně držet svých vlastních představ a odmítat být utvářeni podle podoby Páně. Ať je položena otázka: Je to vůle Páně? ne: Je to názor nebo úsudek ———?“ Testimonies to Ministers, 419.